

[Boligministeren.]

ved højesteret med en dom af 11. oktober forrige år. Sagen angik en lejer, der havde protesteret mod installation af køleskab, fordi han i forvejen selv havde anskaffet sig et sådant. Ved dommen blev det stauteret, at husejeren ikke havde været berettiget til at foretage installationen med den virkning, at lejeren skulle betale en leje-forhøjelse.

På baggrund af de bestemmelser om forbedringer, jeg her har nævnt, er reglen altså den, at forbedringer og leje-forhøjelser, som husværtens gennemfører i overensstemmelse med loven, i overensstemmelse med de forskrifter og den procedure, jeg har nævnt, med endelig godkendelse af myndighederne, naturligvis er lovlige.

Når det ærede medlem rejste spørgsmålet om den form for trusler om opsigelse, der havde fundet sted — det ærede medlem bruger i sit spørgsmål formuleringen „kollektiv opsigelse“ — og spurgte, om jeg agter at gribe ind over for sådanne, kan jeg dertil svare, at jeg tror ikke, at det ærede medlem kan påvise, at der har fundet den slags kollektive opsigelser sted, i hvert fald med virkning af opsigelse, før der er truffet en endelig retslig afgørelse. Jeg går ud fra, at det ærede medlem har tænkt på lejlig-hedsområder, hvor reglerne om huslejestop og dermed bestemmelserne om opsigelsesforbud er gældende. Husværtens kan her først forlange at få leje-forhøjelse for forbedringer, når sådanne forhøjelser er endeligt godkendt, og naturligvis også når forbedringerne har fundet sted. Det eksempel, det ærede medlem nævnede, er, så vidt jeg er orienteret gennem pressen, i hvert fald et forhold, der har givet anledning til en rets-sag, og her må vi afvente, hvad der sker.

Det almindelige opsigelsesforbud beskytter lejerne mod opsigelse, og det gælder også lejere, der ikke ønsker forbedringer gennemført i deres lejlighed. Men når sagen om en sådan leje-forhøjelse på grund af forbedringer er afgjort, må lejeren betale denne forhøjelse i overensstemmelse med den godkendelse, der har fundet sted enten ved nævnet eller ved boligministeren, og betaler han ikke denne godkendte og altså dermed efter reglerne lovlige forhøjelse, betragtes forholdet som misligholdelse, og dermed må udlejerens i og for sig have ret

til at handle ud fra de konsekvenser, som dette medfører.

Kai Moltke: Jeg takker den højtærede boligminister for det svar, han har givet her. Blot kunne jeg ønske at spørge, om den højtærede boligminister ikke kunne tænke sig over for nævnene nærmere at præcisere arten af sådanne forbedringer, som i dag ikke blot er tilladelige, men også ønskelige at få gennemført. Det er jo det gamle spørgsmål om normer eller ikke normer fra boligministeriets side.

Hvad det sidste spørgsmål angår, går jeg ud fra, at sådanne opsigelser altså også er ulovlige indtil det tidspunkt, da boligministeren definitivt har stadfæstet sagens udgang. Hvis det er tilfældet, er jeg yderst tilfreds, for i så tilfælde har nævnte højesterets-sagfører i høj grad overskredet sin kompetence vedrørende byggeriet på Fri-mestervej.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Jeg vil om det ærede medlems sidste spørgsmål sige, at jeg tror, det må være nævnets skøn, der bliver afgørende for, i hvilken udstrækning eventuelle forbedringer kan give anledning til forhøjelser. At fastsætte en norm vil være at gribe ind i den kompetence og den forretningsgang, som disse retsorganer må have, men det er jo ved lovreglerne forudsat, at huslejenævnet har den fornødne sagkundskab til rådighed ved sagernes behandling. Jeg henviser til lejelovens § 102, stk. 3, hvorefter det påhviler kommunalbestyrelserne at stille ikke alene de fornødne lokaler til rådighed for nævnet, men også at sørge for den nødvendige medhjælp til dette, og udgifterne hertil skal afholdes af kommunen.

I samme lovbestemmelser fastsættes nærmere regler om fremgangsmåden ved sagernes behandling for nævnet af boligministeren, og i henhold til denne bestemmelse er der udstedt en bekendtgørelse af 2. februar 1959, der indeholder en række regler om sagernes behandling, men der er ikke i denne bekendtgørelse fastsat noget om, at nævnet skal sikre sig teknisk bistand ved behandling af moderniseringer. I princippet skulle der imidlertid ikke være noget i vejen for, at ministeriet i henhold til lovbestemmelse kunne fastsætte, at nævnet skulle sikre sig